

Havank

Lijk halfstok

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

EERSTE HOOFDSTUK

‘Rommelig,’ besloot mijnheer Charles C. M. Carlier. ‘En slordig!’ Het was, als je ’t goed naging, eigenlijk allemaal nogal rommelig, slordig eigenlijk, en onafgewerkt; – de schepping en zo, de sterrenhemel en zo, zelfs al was het de zomerse sterrenhemel van zijn geliefd Provence.

‘Typisch haastwerk,’ zei mijnheer Charles C. M. Carlier.

Deze mijnheer Charles C. M. Carlier, soms de Schaduw genaamd en soms ook de Pompadour – (maar dat, tussen haakjes, is nog steeds een ‘Gesloten Boek’) – is in ieder geval een hoofdinspecteur van de Sûreté Nationale, Parijs, een soort *Honoris Causa* van Scotland Yard, Londen, en een merkwaardige figuur overal en altijd. Hij is bovendien van middelbare leeftijd en middelbare lichaamsbouw. In wit-zijden hemd en grijze flanellen pantalon ligt genoemde lichaamsgestalte op deze juli-avond zo uitgebreid mogelijk en zo lui mogelijk in een dekstoel op het terras van zijn villa en tuurt naar de geleidelijk verduisterende koepel daar in de hoogte, en noemt het een paraplu van donker fluweel waarin hier en daar de sterren als een soort van gouden motten gaten beginnen te vreten.

‘Rommelig,’ zei mijnheer Charles C. M. Carlier, naar zijn oorspronkelijk standpunt terugkerend. ‘En slordig!’

Inplaats dat sterren en kometen en planeten behoorlijk gerangschikt stonden, soort bij soort, als werkwoorden in een grammatica, partijen in een parlement, kazen in een pakhuis, of als de standen in een vochtig land dat hij toevallig eens had bezocht, lag het allemaal maar woest en kris kras door elkaar alsof er geen geleide economie aan te pas was gekomen.

‘Of juist wèl,’ zei mijnheer Charles C. M. Carlier.

De Carliaanse villa, met de in ieder geval oorspronkelijke naam ‘My Own Business’, is een modern, gerieflijk en zeer ruim huis, voorzien van vele merkwaardigheden. Het ligt een vijftwintig kilometer ten Oosten van Marseille op de vlakke top van een kustrots die aan de ene kant een vijftig meter loodrecht uit de Middellandse Zee oprijst en, na mijnheer Carlier voldoende effen grond te hebben verschaft om er zijn villa en tuin neer te zetten, geleidelijk afglooit naar een dal. Van zijn door wijngaard en olijvenhof omringde woning, overziet de Schaduw dan een wijde uitgestrektheid van felgekleurde wateren, links en rechts in de verte begrensd door ver in zee dringende bergen. In de diepte,

op de begane grond, aan de monding van het dal, ligt verder het schilderachtig luiwammesen-dorpje Cassis-sur-Mer, welke gemeente sedert enige tijd het voorrecht geniet de heer Charles C. M. Carlier te mogen tellen onder haar hoogst aangeslagenen in de nationale, provinciale en gemeentelijke brandschatting... als hij daar tenminste niet op een of andere vernuftige manier onder uit kan.

Een fles in de ene, een glas in de andere hand en een sigaar van burgerlijke opulentie in de mond, zette hij zich schrijlings op de balustrade, die de afscheiding vormt tussen het terras van 'My Own Business' en een pijnlijke plons in de eeuwigheid of de volgende akte van de reïncarnatie, of kortom in het onbekende.

De wijn klokte in het glas en in de eigenaar, en de rook van de uitmuntende sigaar krulde traag en sierlijk in de stille avondlucht. Uit de 'Dancing de la Plage' in de diepte kwamen de eerste vlagen dansmuziek, barmhartiglijk gedempt door afstand en hoogte. Een schuit met luidruchtige vakantiegasten en een schorre grammofoon kwam met een stampvoetend soort geluid het haventje binnen. Boven de met zwarte silhouetten van dennen en sparren geguirlandeerd bergkammen aan de andere gezichtseinder rees een volle maan, die er overigens een hele klim aan scheen te hebben en in de speciale beeldspraak van de Schaduw het geïllumineerde achterwerk van een gouden reus werd. 'Goedenavond, Reus,' zei de Schaduw.

Alsdan begon mijnheer Charles C. M. Carlier er de voordelen van te overwegen de heersende dorpsgenoegens met zijn tegenwoordigheid te gaan verhogen. Overmorgen was de veertiende juli, de '*Quatorze Juillet*,' door de Schaduw elk jaar gevierd met een soort van fanatieke toewijding. Cassis, daar in de diepte, was kennelijk reeds bezig warm te draaien voor het feest, waaraan de tegenwoordigheid van de grote man daar op de berg natuurlijk geenszins mocht ontbreken. De bekoring van de omgeving en de glorie van het uitzicht hielden hem echter nog gevangen. De onmetelijke vrede van de zoele Provençaalse zomeravond was een versterkend bad voor geest en brein en lichaam, na drie overdrukke maanden in Londen, Parijs en New York.

Vlak en glanzend als een plaat gepolijst eboniet lag de zee, met een loper van gouden maanschubben naar een feestelijk verlicht jacht, dat in de loop van de middag was aangekomen en een eindweegs buitengaats voor anker was gaan liggen. De vlag was al gestreken geweest

toen de Schaduw laat in de middag was bij gekomen uit een siësta en een roes, en het geval met een kijker had staan bestuderen, zonder veel verder te komen dan de opgeschept liggende slotsom, dat de eigenaar ervan een nog rijker man dan hij moest wezen.

‘Hoe komt-ie aan al dat geld?’ mijmerde de Schaduw. ‘Zeker z’n hele leven lang een zeer deugdzaam man geweest... Hah, hah!’

Op een zwarte pels van dennen zat de maan, sprakeloos en kennelijk buiten adem van de zware hijs. In de lelievijver naast het huis maakten de kikkers luid misbaar. Heel in de verte loeide een scheepshoorn, en uit het struikgewas schreed ’s Schaduws monsterachtig grote kater, dr. Antraciet.

‘Heeh!...’ zei de Schaduw. ‘Kom ’s hier.’

Maar de doctor schreed hem met een sereen knikken des hoofds voorbij, op weg naar de nachtelijke genoegens.

‘Haal geen kattekwaad uit,’ zei de Schaduw, ‘verwaande klier.’

En dan heersten weer stilte en vrede, en nu heersen weer vrede en stilte over de Schaduwiaanse contreien. Een trein rommelt heel in de verte, een haan die van slag af is kraait, een vos huilt in gindse bergen, en op dit punt in de zich zelf respecterende roman van avontuur breekt dan op dit moment onvermijdelijk de telefoon los. Op dit moment in deze roman van avontuur breekt ook de telefoon los, maar verschijnt meteen boven de wormstekige muur, die ’s Schaduws domein aan de westkant afscheidt, een hoofd.

Het is een mooi hoofd, in een gouden muts van blonde krullen, maar de Schaduw ziet het niet, want die onverlaat van een telefoon heeft zijn vreedzame mijmeringen uit elkaar gejaagd en schijnt met de eigenaar te wedden wie ’t taaiste uithoudingsvermogen heeft.

‘Oh... puisten!’ zei de Schaduw.

De regelmaat van het bellen bewees dat het de automatische, op Marseille aangesloten connectie was en niet het plaatselijk apparaat, dat soms met een kleine zwengel en groot geduld tot vage actie kan worden opgezweept.

Hij zette narrig het halflege glas neer, gleeed van de balustrade en verdween zonder zich te haasten door de wijd openstaande glasdeuren van zijn studeerkamer. Het hoofd, dat bij de eerste beweging van de Schaduw haastig gedoken was, kwam behoedzaam weer te voorschijn toen hij de hoorn opnam en zei: ‘Ik hoop dat u verkeerd bent aangesloten.’

Tussen het terras en reeds genoemde wormstekige muur, ligt een strook gronds van een honderd meter lang en een vijftig meter breed, met schrale dennen en vette cactussen. De muur is verder de scheidslijn tussen 's Schaduws domein en een min of meer opgetakelde ruïne van een kasteel, eertijds door de Saracenen gebouwd, daarop door de christenen dus uit elkaar gehaald, maar inmiddels door een Amerikaan weer gerestaureerd; – en wel in een stijl die de Schaduw kwalificeert als Holliewoede Arabiek.

Inmiddels hing het hoofd met beide ellebogen op de muur en keek behoedzaam om zich heen en voor zich uit en eindelijk op haar armbandhorloge. Dit, grammaticaal gesproken, is natuurlijk onjuist; hetgeen trouwens alleen maar bewijst dat er aan de grammatica nog heel wat te verbeteren valt, want het hoofd was het hoofd van een meisje en dus was 't háár horloge, tenzij ze 't gestolen had, maar er is geen enkele reden om zo vroeg in het begin van deze geschiedenis reeds met verdachtmakingen te gaan staan gooien. Bovendien kon het meisje amper veel ouder zijn dan een jaar of vijfentwintig. Wat nog niet zeggen wou dat ze onschuldig was ook.

Alsof er helemaal geen wet bestond tegen het onbevoegd betreden van andermans grondgebied, zwaaide ze één been over de muur. Het was het soort been dat iedere Schaduw juichend binnengehaald zou hebben als een sieraad in elke woning.

Het meisje zat op de lage muur en streek zich de bij het klimmen naar voren gevallen krullen uit de ogen. Dan landde zij met een lenige sprong in het land van avontuur. Vele jaargangen dorre dennenaalden dempten het gerucht van de landing, maar al ware de grond met wijn-glazen bezaaid geweest, de heer des huizes had het waarschijnlijk toch niet gehoord, want hij had inmiddels de oren vol aan de telefoon.

‘Halllloooooo...’ zei de Schaduw, met de lizigheid die het nulpunt van het geduld aankondigt. ‘Spreekt u maar gerust.’

‘Przzlmzlutsky! Jamjam prum! Wrlbrpraahpum...’

‘Pardon?’ zei de Schaduw.

‘Przzlmzlutsky! Jamjam prum Wrlbrpraahpum...’

De Schaduw schudde het hoofd. Hij schudde tevens de telefoon; hij klopte met een gebogen vinger op de hoorn; maar het resultaat was weer:

‘Przzlmzlutsky! Jamjam prum Wrbrlpraahpum...’

‘Pardon,’ zei de Schaduw. ‘Misschien kunt u ’t een pietsie pietsie duidelijker zeggen? Of hebt u moeilijkheden met de spelling?’

Als om het geval meer duidelijkheid bij te zetten, begon de andere partij te schreeuwen.

‘Przzlmzlutsky! Brtskylordski! Aberdinsky!...’

De wenkbrauwen van de Schaduw schoten plotseling de hoogte in.

‘Aberwatsky?’

‘Aberdinsky lordski jam, jam prm.’

‘Als u eerst uw mond eens leeg at,’ stelde de Schaduw voor. ‘En probeert u ’t dan over een uur of zo nog eens, dan ben ik namelijk wel niet thuis hoop ik. Kunt u mij verstaan? Hallo!...’

Maar het enige antwoord was een klaarblijkelijk nijdig neersmijten van de telefoon.

‘Oh, wel...’ Hij legde de hoorn neer en haalde de schouders op. ‘Een geval van verregaand alcoholisme of een kubistisch gedicht in ’t Pools? Waartoe drank een mens al niet kan brengen,’ zei hij hoofdschuddend, terwijl hij werktuiglijk zijn glas vulde. ‘Misschien is dat onbillijk en had de man alleen maar een spraakgebrek.’

De stem was hem volmaakt onbekend, besloot hij na een ogenblik zijn merkwaardig geheugen te hebben geraadpleegd. Toch scheen ergens in de verte een bel te luiden. Het was althans voor ingewijden zo klaar als de dag dat die mens met de moedertaal van een kapotte zetmachine ‘Aberdeen’ bedoeld had. De Schaduw kende slechts één persoon van die naam: Sir Richard Aberdeen, maar die was, voor zover hij wist, honderd en nog wat mijlen uit de buurt.

‘Je bent toch maar in de luizen gelogeerd als je met zo’n mond-volhaar soort van taal geboren wordt.’

Hij slenterde weer naar buiten en besloot dat het nu toch heus tijd werd het avondleven van Cassis-sur-Mer bijzondere luister bij te gaan zetten. Hij deed het licht uit en verliet zijn studeerkamer. De glazen deuren deed hij achter zich dicht en zette ze op de haak, zodat er in elk geval geen ‘wilde beesten’, vleermuizen of andere verrassingen, naar binnen konden fladderen om hem dan bij al of niet nuchtere thuiskomst in de haren te vliegen.

‘Want dat maakt mij altijd vreselijk overstuurd,’ zei de Schaduw. Neuriënd en met de handen op de rug slenterde hij over het terras en verliet zijn domein via het ijzeren hek waarvan de scharnieren zich vooral

hierin onderscheidden, dat ze niet kermden. Op de touwzolen van zijn linnen schoenen daalde hij het oneffen pad af, dat maar juist breed genoeg is om zijn kostbare Daimler door te laten, die echter vanavond geen dienst had.

En dan kwam plotseling het neuriën tot een eind en de Schaduw tot staan.

‘Sigaar,’ zei de Schaduw.

De koker in zijn heupzak bevatte er genoeg voor de hele avond. Hij koos degene die hem het meest aantrok, beet er de punt af en grabbelde in zijn zakken.

‘Steenpuisten...’ zei hij nijdig. Hij herinnerde zich dat hij zijn lucifers op het terras en zijn aansteker op zijn bureau had laten liggen. ‘Sabotage,’ zei de Schaduw.

Maar hij moest en zou roken. Hij had een sigaar, dus moest en zou hij vuur hebben. Er was niemand in de buurt om het hem aan te bieden. Hij had met twee stukken droog hout tegen elkaar kunnen gaan staan wrijven, of het met twee vuurstenen kunnen proberen. Geen van beide methoden leek hem passend voor de wetenschappelijk gestemde mens van deze eeuw.

‘Naar huis,’ zei de Schaduw.

Gewoonte van jaren was misschien oorzaak dat de Schaduw zich nagenoeg onhoorbaar bewoog, ook al was er geen enkele dringende reden voor sluipvoeterij. De scharnieren van het hek gierden niet. Zijn toch al lichte voetstap maakte op het zandpad amper meer gerucht dan een konijn... en dan bleef zijn ene voetzool plotseling boven de grond zweven. Toen hij, enkele seconden later, zijn voet neerzette, was er een subtiele verandering in de spiegel van zijn gezicht, was hij waakzaam met alle zintuigen en alle zenuwen.

Over de rode plavuizen van het terras achter het huis lag een vierkant van licht. Het uiteinde ervan raakte de witte rug van een houten tuinstoel. Hij twijfelde er geen ogenblik aan, dat hij het licht in zijn studeerkamer uit had gedaan. Dus lag de conclusie voor de hand.

‘Merkwaardig,’ mompelde de Schaduw.

Inplaats van rechtstreeks op zijn studeerkamer toe te lopen, beschreef hij een wijde boog die hem tot aan de balustrade boven de zee bracht en nam de situatie op. De deuren van de kamer stonden open en de gordijnen waren zelfs niet dichtgetrokken. En waarom ook? De naaste bureaus aan deze kant van het huis zaten op de noordkust van Afrika,

maar op zijn bureau, waarvan de pijnlijke orde nu pijnlijk verstoord was, met de rug naar hem toegekeerd, zat een meisje.

‘Geneert u zich vooral niet,’ mompelde de Schaduw. ‘Doe alsof u geheel en al thuis bent. Niets fraaier dan een tevreden gast.’

Hij kwam geruisloos, langzaam dichterbij.

Het meisje haalde met de ene hand de zilveren sigarettenkoker en met de andere de telefoon naar zich toe.

De Schaduw stond het geval te bekijken, de handen op de heupen, de onaangestoken sigaar in een mondhoek. Hij haalde even de wenkbrauwen op toen het meisje zijn aansteker nam en haar sigaret opstak. Merkwaardig, overwoog de Schaduw, wat een vergeten aansteker al niet te weeg kon brengen. Veronderstel dat hij het ding niet vergeten had, dan had hij al dit moois gemist en vermoedelijk meer ook. Was ze een inbreekster? Hij was er niet zo helemaal zeker van. Maar wat dan wel? Ze was in ieder geval niet iets dat je zonder even om te kijken voorbijliep. Daar was hij vrij zeker van, ook al had hij haar tot dusverre slechts van de keerzijde gezien. Nee, een dergelijk verschijnsel deed de kat-in-het-donker-knijpers en de-druiven-zijn-zuur-zei-de-vossers doorgaans naar de noodrem vliegen, alsof misbruik niet langer werd gestraft.

Met het mondstuk van haar sigarettepijp begon zij een nummer te draaien. Het simpele gebaar bracht een merkwaardige verandering te weeg in de houding en het voorkomen van de Schaduw – hij sloot eensklaps de ogen en zijn gezicht verried scherpe concentratie. Het leek misschien nogal idioot, maar het was minder idioot dan het leek, zoals de naaste toekomst spoedig genoeg zou komen bewijzen.

‘Hello!’ zei het meisje. ‘Hello! Ben jij dat, oud Vijgblad?... Vera hier.’

De Schaduw opende haastig de ogen weer. Van twee dingen was hij inmiddels zeker. Eén ervan was dat het meisje uit Amerika kwam.

‘Nee...’ Zij blies een rookwolk naar het plafond. ‘Nee, niet gevonden. Ik heb in alle zakken van al z’n broeken en al z’n jassen en al z’n vesten en al z’n pyjama’s – die moet je gezien hebben om ’t te kunnen geloven! – kortom in z’n hele textielpositie gezocht maar ’t niet gevonden.’ ... ‘Nee, dat zit allemaal op slot.’ ...

‘Wat?’ ... ‘Nee, natuurlijk niet... hoe kan ik in de kleren gaan zoeken die hij nog aan heeft. Natuurlijk niet!’ ... ‘Wat?’ ... ‘Ja, dat zeg ik toch!’ ... ‘Ja, behalve de kleren die-ie aan heeft. Of denk jij soms dat hij in z’n blote koteletten over straat loopt?’ ... ‘Straks als hij slaapt?’ ... ‘Nogal

compromitterend, – voor hem dan!’... Zij schudde het hoofd. ‘Nee, daar moet ik eerst eens met de voogdijraad over spreken.’... Zij schudde opnieuw het hoofd en blies een lange sliert rook voor zich uit. ‘Nee, stuur Billy er vannacht maar op af, Bill Boender of hoe hij ook heet.’... ‘Nee, er komt niets van in. Vera gaat ’s nachts niet bij vreemde mannen op bezoek, zie!’... ‘Nee; ik bel je nog wel. ‘T’ziens.’ Waarop zij met de hoorn wuifde, deze weer op het toestel legde en kennelijk besluiteloos een ogenblik voor zich uit tuurde.

En de Schaduw, op de drempel van zijn eigen huis, stond daar als een brievenbus vol ongeopende brieven aan onze raadsel-redacteur.

‘Wel?...’ zei de bezoekerster, rekte zich uit en geeuwde. Ze zei het misschien niet erg luid, maar luid genoeg om door de gastheer verstaan te worden. ‘Waar zou hij z’n whisky bewaren?’

Het was het ogenblik waarnaar de Schaduw had gezocht, de opening voor zijn groot entree, het moment waarvan hij toch al die tijd geweten had dat het komen zou, want zo ging het altijd met de gunstelingen van de goden der hoge romantiek.

En, fluisterend en bescheiden, als de echo van haar eigen stem: ‘Die karaf, miss Vera... die karaf met de zilveren stop.’

Het was de ontploffing van een metaforische atoombom in tot seconden samengeperste eeuwen. Maar in de dolle stilte, die volgde op de mededeling van de kastelein, deed het meisje geen enkele van de dingen die de handboeken voorschrijven. Zij slaakte geen schrille of andere kreten; zij viel niet in zwijm, zij viel niet van de tafel af, zij viel in feite helemaal niet en zeker niet flauw. Evenmin sprong zij door wroeging aangegrepen de lucht in. Evenmin wrong zij in wanhoop de handen; – integendeel. Zij zat misschien een tien seconden lang stil, onbeweeglijk, en loosde dan een omslachtige zucht.

‘Oh, boy!...’

De hand die vlak op het bureau gelegen had en de hand die de sigarettepijp vasthield, gingen met iets van lamme gelatenheid omhoog. Maar geen van beide handen beefde; – en het vervulde de Schaduw met schier fanatieke exaltatie. Hier, zei de Schaduw, had men één van die historische samenkomsten die de eeuwen door blijven spreken tot de verbeelding der mensheid, die hun weg vinden naar de geschreven, de geschilderde en de in steen gehouwen geschiedenis. Eén van die historische ontmoetingen zoals tussen Adam en Eva, Caesar en Cleopatra, Kaïn en Abel, Van Gend en Loos, Stanley en Livingstone.

Alsof zij zijn gedachten geraden had, zei zij, zonder om te kijken: 'Dr. Livingstone, naar 'k vermoed?'

Dr. Livingstone, vers gepromoveerd, stapte over de drempel en kwam achter haar staan. Hij stak zijn 'in geval van nood' te voorschijn gehaalde pistool tussen zijn gordel en zijn handen gleden van haar oksels naar de heupen; maar haar pistool, een klein model Colt, bleek in haar handtasje te zitten.

'Om ons pensioenfonds niet te benadelen,' zei hij, en stak het wapen in zijn zak. 'Zakken maar...'

Het was typerend voor de Schaduw dat hij langs haar heen naar de 'Bar' liep, zonder ook maar zijdelings naar haar te kijken, en twee glazen begon te vullen alsof de verschijning van zo'n merkwaardige gast toch feitelijk niet opwindender was dan de komst van de werkster op de afgesproken tijd.

Met een glas in elke hand keerde hij zich eindelijk om. Het was de eerste maal dat hij haar gezicht zag, en het stelde hem niet teleur.

'Hello,' zei het meisje. 'Vera is de naam. Vera Vintage... Rotnaam overigens.'

'Maar een eerste klas... *vintage*, naar ik zie.'

De Schaduw wuifde met zijn glas naar de Middellandse Zee.

'Zullen we buiten gaan zitten?' stelde hij voor. 't is er koeler en het uitzicht fraaier.'

Maar Vera Vintage schudde het hoofd. Zij gleed eindelijk van het bureau en vatte haar tasje weer op.

'Bedankt voor de uitnodiging, het feest en de gastvrijheid, je gezelschap en je ruimte van geest voor het begrip van de moeilijkheden van een verdoolde wees, maar 't begint laat te worden...'

De Schaduw wees naar de muur.

'De kalender zit nog vol blaadjes en elk jaar krijg ik toch gratis een nieuwe van de politiebond en de opmerking tijd is geld is alleen maar uitgevonden om er de arbeidersklasse mee te beduvelen.' Hij bekeek zijn zorgvuldig gemanicuurde nagels. 'Bovendien hebben we elkaar nog zoveel te vertellen, wat!'

'Oh, yaah?'

Zij keek hem scherp aan en haar blik beviel hem niet. Kennelijk beviel zijn houding haar evenmin. Achter al die bonhomerie van meneer Carlier, achter al dat vertoon van vergulde Lamme Goedsack en burgermannetje met een hart van goud, vermoedde zij iets, begon

zij althans iets te vermoeden, waarmee ze zo dadelijk geen raad wist.

‘Je kunt me nog meer vertellen,’ zei zij.

Peinzend, of zo scheen het althans, in gedachten verzonken, vulde hij zijn eigen glas en ongevraagd ook het hare.

‘Natuurlijk,’ zei hij. ‘Als iemand verre reizen doet dan loopt hij kans geschuwd te worden als de pest, want in z’n verhalen stelt toch niemand belang.’ Hij leunde met zijn rug tegen een lage boekenkast langs de muur. De blik van zijn half gesloten ogen gleed over haar heen. ‘Daarnevens zijn er enkele vragen te beantwoorden.’ Hij draaide de whisky in zijn glas rond en het ijs rinkelde. ‘Te beantwoorden...’

‘En wie,’ zei Vera Vintage, ‘zal ze beantwoorden?’

De Schaduw scheen verzonken in de studie van zijn glas. Door de openstaande terrasdeuren kwam van heel ver nu en dan een vlaag dansmuziek. Ergens in de eindeloosheid van nacht en zee loeide een scheepshoorn en door de zwoele stilte van de kamer scheurde het gerinkel van de telefoon.

De Schaduw keek op en zette zijn glas neer. Het meisje stak instinctief de hand uit, maar het bleef bij een onvoltooid gebaar. Zij haalde even de schouders op, en ging een stap achteruit om de Schaduw door te laten.

‘Hallo...’

‘Przzlmzlutsky! Wrbrl praah pum!...’

De Schaduw legde haastig de telefoon neer, alsof het ding hem in z’n gezicht stond te boeren; – en in de volgende seconde viel het schot.

Beng!

De kogel die jankend tussen haar hoofd en de post van de terrasdeuren doorvloog, vals en giftig, deed miss Vera Vintage terugdeinzen in haar plotselinge ren naar de deur, naar het terras en, wat de Schaduw betrof, het onbekende. Het was het bezwaar tegen die onbekendheid dat hem had genoopt het schot te lossen, bij wijze van waarschuwing.

‘Op zo korte afstand mis ik alleen met opzet,’ zei hij. ‘Mijn biograaf beweert dat ik op tien meter een vlooi kan raken.’ Hij glimlachte. ‘Het hangt er natuurlijk maar van af hoe dik het slachtoffer onder de vlooiën zit.’

Zij stond hem, lichtelijk hijgend, aan te kijken, met in haar ogen de weerspiegeling van een emotie die klaarblijkelijk nieuw voor haar was: de gewaarwording van stomme verbazing. Het duurde echter slechts luttele seconden, en dan volgde groot vertoon van onverschilgheid,

met tevens een soort van gelatenheid en berusting dat, meende de Schaduw, nogal leek op fatalisme.

Het pistool bengelde aan zijn pink, terwijl hij naar de draaistoel achter zijn bureau wuifde. Zij gehoorzaamde, maar haar snelle blik schichtend naar de terrasdeuren ontging hem niet. 'Wel...?' Zij liet zich demonstratief onverschillig in de stoel vallen. 'Daar zit ik? Heb je je zin?'

'Ooh,' zei de Schaduw. 'M'n zin krijg ik altijd. Vroeger of later, maar altijd. Wat ik zeggen wou... een verklarende noot aan de voet van je bezoek zou voor de naar kennis dorstende studenten lang ontbeerd licht kunnen werpen op dit antropologisch probleem dat als een neushoorn op de staart van een vliegtuig de vlucht der wetenschap geenszins bevordert. In deze eeuw, nu wij het obscurantisme de gedoofde fakkel uit de hand hebben gerukt, maar het zijn rinkelbellen en toverlantaarns hebben gelaten, kortom, nu de mensheid met de eieren der wetenschap onder de pet op haar hoofd is gaan staan...'

Vera Vintage keek hem aan, met een verre en verarmde bloedverwant van een glimlach.

'Aardig huis heb je hier,' zei zij, met een snelheid van frontverandering die de Schaduw even deed knippen. 'De rest net zo voortreffelijk ingericht?'

Haar glimlach was onweerstaanbaar, haar bedoeling duister, maar beide samen baarden hem een kans.

't Zal me een genoegen zijn je 't hele huis te laten zien. Het is voorzien van alle gemakken en ontdaan van alle verstervingen. Men vindt er water, warm en koud, waarmee men zich van binnen en van buiten wassen kan. Persoonlijk beschouw ik het als voor uitwendig gebruik alleen geschikt.' Hij ging haar voor door de vertrekken gelijkvloers en de keuken. 'En hier, miss Vera, hebben we de oven waar we de pantoffels warm houden en de ijskast waar een jong gestorven kip boven de aarde staat.' Hij ging met haar naar boven over een brede trap van licht hout. 'In dit slaapvertrek dat des daags uitzicht biedt over de zee, heeft Karel de Grote nimmer een oog dicht kunnen doen. De plaatselijke overlevering wil, dat dit geweten moet worden aan het retorisch gesnurk van mijn overgrootvader, die een machtig volksredenaar was in de dagen van Gambetta en andere opzichtige geluiden. Het is echter reeds eeuwenlang een traditie in mijn familie nimmer grootvader te worden, want dat maakt een mens maar nodeloos oud. Een schone

traditie en een edele lijfspreuk voor een Italiaanse prelaat: ‘*Mai Nono*’. Doch, zoals vele nobele spreuken, hoog gemikt en nooit getroffen.’ Hij stak de gang over en opende de deur van nog een ander vertrek. ‘Deze kamer, miss Vera, is speciaal toegewijd aan de verering van die gasten waarin wij meer dan het gebruikelijke belang stellen, ja waaraan wij bijzonder zijn verknocht. Lichte kleuren verlenen het een vriendelijk karakter. Er staan boeken met ingetogen en met onstuimige verhalen, flessen met geestdodende en flessen met geestdriftige dranken, en de telefoon staat in verbinding met de keuken.’ De manier waarop hij er aan toevoegde ‘Maar niet met de buitenwereld...’ deed Vera Vintage, die midden in het vertrek stond, plotseling omkijken. De Schaduw stond op de drempel. Hij glimlachte als een pas geverfde cherubijn. ‘Deze kamer, miss Vera, is speciaal ontworpen om mijn ongebreidelde gastvrijheid bot te vieren. De gast gaat er eigener beweging binnen, kan er zonder mijn toestemming echter niet uit. Tenzij door ’t venster achter die gordijnen... Welterusten.’

‘Heeh!... Jij!...’

Er was iets finaals, iets onherroepelijks, in de ‘klik’ van deur en slot; en Vera Vintage kwam minstens vijf seconden te laat met de voltooiing van haar overzicht van de situatie; te laat ook tot de ontdekking dat de goede heer Carlier geen geslaagd produkt was van de school voor achterlijke kinderen, dat hij niet de dorpsidiot was, en tevens dat de binnenkant van de deur sleutelgat noch knik vertoonde.

En in haar grote verontwaardiging noemde zij iemand een stinkende ezelin en een bloedige idioot waarop zij naar de gordijnen roetste.

Zij rukte de gordijnen vaneen.

Daarachter zag zij een alleraardigst Provençaals landschap met rijpende wijngaarden en stille cypressen, glooiende heuvels en een knipogende zon; – en onder dat fresco de handtekening van een haar onbekend schilder.

Zij liet zich op de rand van het bed vallen en zocht naar een sigaret. Er stonden er plenty. Geen twee minuten later hield zij zich reeds bezig met een berekening van haar kansen op een uittocht, al dan niet met goedvinden van monsieur Carlier.

Zij kreeg de indruk dat de kansen aan ondervoeding leden.